

Akşam güneşin sapsarı bir suratla batması kuzeyimizde havanın bozacağına işaret ediyordu. Ama gece hava kötülemedi. Neyse ki fırtına bulunduğumuz enleme kadar inmedi. Uzaklar dolunayın parlattığı suların üzerinden sessizce kayarak, bütün gece boyunca güneye doğru indi.

Sabah gündoğarken Sibel vardiyaya kaldırdığında, rüzgâr kuzey doğuya dirise etmişti. Cenova gönderini sancaktan iskeleye almak ve ardından yelkenleri yeniden ayarlamamız gerekiyor. Yalpalayan bir teknenin üzerinde ayakta durmaya çalışarak, kocaman bir gönderi bir taraftan diğerine aktarmak hiç de eğlenceli bir iş değil. Bu iş denizcilikten çok, altı metrelik alüminyum bir boruyla yapılan bir güreşe benziyor. Ancak başka çaremiz yok. Güvertedeki uçan balıklara basmamaya dikkat ederek, kolumdan kalın gönderi çözüp iskele tarafına alıyor ve bağladıktan sonra yeniden donatıyorum.

Güverte gene balık dolu. Sibel'in verdiği büyük bir kaba irilerinden 15 uçan balığı dolduruyorum. Bu işi yaparken kendimi tarlasından fasulye toplayan biri gibi hissediyorum. Havuzluğa gelince Sibel, bir dahaki sefere tencereyi güverteye bırakalım da sana zahmet olmasın, diyor. Balıkları benim buğulama yapmama karar veriyoruz.

Yelkenleri rahat çalıştırmak için dün gece batıya doğru kaymıştık. Rotamızın 30 mil kadar dışına düşmüşüz. Yelkenleri ayarladıktan sonra yeniden rotaya giriyoruz. Yeni pusula rotamız 205 derece. Uçsuz bucaksız bir denizin ortasında yapayalnızız. Etrafımızdaki bizden başka yegane canlılar, sürüler halinde suyun üzerine fırlayarak dalgaların arasından süzülen uçan balıklar ve merakla sokulup üstümüzde bir daire çizdikten sonra hızla uzaklaşan tek tük deniz kuşu.

Teknedeki son ekmeği bugün yedik. Sibel öğleden sonra hamur karmıştı. Siyah örtüyle sarıp güneşe bırakmış. Ben bu satırları yazarken havuzluktan sesleniyor: Osman, ekmeğim çok güzel kabarmış. Çok iyi, bu akşam taze ekmek yiyeceğiz.

Saat 19.00 GMT'de mevkiimiz 19 derece 26 dakika Kuzey, 022 derece, 11 dakika Batı. Sal Adası'na 165 mil yolumuz kalmış.